

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A pedálok csendjében**

# 1. A légiós jelenléte

János Szikra

A 4-es szektor fojtogató hőségében Alinda csikorgó fogakkal tekerte a pedálokat. A combjában lüktető izomláz éles fájdalomként terjedt el, de nem lassíthatott: a nagymama mellette lévő tengelye akadni kezdett, s a lány átvett minden wattnyi hiányt, mielőtt az L656-os őrszem kék optikája felizzott volna. A digitális kijelzőn a számok éppen csak elérték a kolónia által előírt kritikus alapszintet.

Pár méterrel arrébb, a padsor szélén szokatlan feszültség bontakozott ki. A szektorba tegnap beosztott új lakó, egy szikár, sebhelyes arcú férfi nyíltan megtagadta a szektorfelügyelő normamódosító utasításait. A férfi azt terjesztette magáról a szűkös váltások alatt, hogy a bezártság előtt az idegen légióban szolgált, s a kolónia gépies kényszerrendszere szerint csupán gyáva tisztek rögtönzött börtöne. A közös képviselőként eljáró szektorfelelős idegesen igyekezett elhallgattatni a férfit, hisz az őrszemek jelenlétében minden hangosabb dac kollektív büntetést vont maga után.

János a szomszédos blokk felől, a pult mögül figyelte a kibontakozó konfliktust. Szeme önkéntelenül visszatért Alindára, akinek átázott inge a hátára tapadt a megfeszített munkától. A lány tekintetében fojtott harag és dac égett, ahogy a nagymamáját védte a túlterheléstől, miközben az új jövevény jelenléte végleg felbolygatta a dinamóterem gépies, kimért csendjét.

# 2. A lendkerék feszültsége

Dorothea

Alinda vállából éles fájdalom nyilallott a nyakába, ahogy az utolsó wattot is kicsikarta a nehéz lendkerékből. A zöld jelzőfény szinte gúnyosan villogott felettük. Az őrszem hűvös, fémes léptei már távolodtak a betoncsarnok homályában, de a megkönnyebbülés nem hozott enyhülést. A lány tüdeje sípolt a párás, olajszagú levegőtől.

– Ne feszítsd túl magad, kislányom – suttozta a nagymama, miközben próbálta lassítani a saját pedáljait. – A hajlékony fa túléli a vihart. A merev eltörik.

– Hallgass! – sziszegte Alinda szorosan lehunytt szemmel, izmai görcsbe rándultak. – Nem kérek a meséidből! Nem akarok meghajolni, mintha csak egy alkatrész lennék!

A nagymama arca rezzentéstelen maradt, de a szemében ott bujkált a megszokott, gépies félelem. Ő már megtanulta, hogy az embert nem a dac, hanem a túlélés tartja életben a csövek és vezetékek erdejében. A szomszédos pad felől János-g534 elfojtott köhögése hallatszott. A fiú remegő kézzel markolta a kapaszkodót, tekintete riadtan ugrált az őrszem távolodó sziluettje és Alinda megfeszített háta között. Összenéztek egyetlen szempillantásra, s abban a pillantásban benne volt a közös, rettegő tehetetlenség.

– Ember vagy még, Alinda? – kérdezte a nagymama halk, alig hallható hangon, a saját ritmusát tartva. – Vagy már csak a gép motorja?

Alinda szorosabbra markolta a hideg vasat. A kérdés rosszabbul fájt, mint a zsibbadó lábai. Ha nem küzd, elenyészik; ha dacol, elpusztítják őket. Ebben a szűkös térben az emberi tartás nem hősiesség volt, hanem tiszta, mérhetetlen kockázat.

### **3. A pedálok csendjében**

Dorothea

Az őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhalványultak a csarnok gőzébe vesző zajában. A sárga jelzés stabil, tompa zölddel derengett a vezetékek mentén, jelezve, hogy a feszültség újra a megengedett határokon belül mozog. Alinda tüdeje még mindig égett, karjai és lábai reszkettek a hirtelen átvett plusz terheléstől, de nem merte lassítani a hajtókart.

János g534 lépett közelebb a szomszédos blokk felől. Szótlanul nyújtott volna egy rongyot az idős asszony felé, hogy felitassa a homlokát elöntő izzadságot, de a nagymama egyetlen csontos, gátló mozdulattal elutasította a közeledést.

– Ne! – sziszegte a nagymama, tekintetét továbbra is a fordulatszám mérőn tartva. – Az optika még érzékeli a szokatlan mozgást. A kolónia nem tűri a szolidaritást.

– Csak segíteni próbálok – suttogta János, aggódó tekintetét Alindára szegezve, akinek a zihálása betöltötte a fülke szűk terét. – Így kiégtek. Ez nem élet, csak lassú elhasználódás.

– És mi más lenne? – csattant fel Alinda elfojtott, maró hangon. – Te ezt nevezed embernek? Hogy csendben nyeljük a megaláztatást, és csak akkor lélegzünk, ha a gépek engedik? A nagymama meséi nem érnek semmit, ha közben mi magunk is alkatrészzé

válunk!

- A gép nem emlékszik - felelte az idős asszony szárazon. - Amíg taposol, élve maradsz.  
Ez az egyetlen módja, hogy ember maradj ebben a világban.